

мътъ ми бѣше съвсѣмъ немощень да си наредѣх мислитѣ. Тогази прѣписвахъ нѣщо, нѣ прѣписвахъ, и умътъ бѣше заловень съсъ нѣща съвсѣмъ други отъ онова, което пишяхъ, заловень съсъ злочестнитѣ си.

Нѣ ако си лѣгняхъ, по лошо бѣше; никакво положенье не търпѣхъ. Прострѣнъ на одърътъ си, осѣщахъ едно растреперано разяренье, трѣбуваше да станѣ. Ако, напротивъ, спяхъ, тѣзи отчаяни сънища ми правяхъ по зло, отъ колкото дѣнкуваньето.

Молитвитѣ ми бѣхъ сухи, нѣ чести; само, къси на думи, тѣ не бѣхъ освѣнъ едно призиванье къмъ Бога, къмъ Бога станжлъ човѣкъ, и който е пострадалъ човѣшкитѣ мъжи!

Прѣзъ тия страшни ноци, по нѣкоги въображеньето ми се въехищаваше до толкозе, щото като се събудяхъ струваше ми се да чювамъ въ тъмницата си охкания и скрити смѣхове. Отъ дѣтинството си бѣхъ прѣстанжлъ да вѣрувамъ на магесницитѣ, на духоветѣ, и сега тия охкания, тия смѣхове ме смѣтявахъ, и не знаехъ какъ да истълкувамъ това, и бѣхъ достигнжлъ да се съмнѣвамъ да не сжмъ станжлъ играчка на нѣкоя непозната зла сила.

По много отъ единъ пѣтъ зехъ свѣщъта растреперанъ, за да видѣхъ да ли нѣма нѣкой по одърътъ да си играе съсъ мене. По много отъ единъ пѣтъ се съмнѣвахъ да не сж ме прѣмѣстили у тая стая само защото е имало у нея нѣкоя скришна врата, или у стѣнитѣ нѣкоя скрита дупка, отъ дѣто *збиритѣ* ми намирахъ това грозно удоволствие да се плашѣжтъ.

Бждж ли до масата, струваше ми се, че нѣкой ме дърпа за дрехата, или че ми буташе книгата, и я сваляше доло, или че отъ задъ ми нѣкой духаше на свѣщъта ми за да я угаси. Тогази ставахъ правъ,